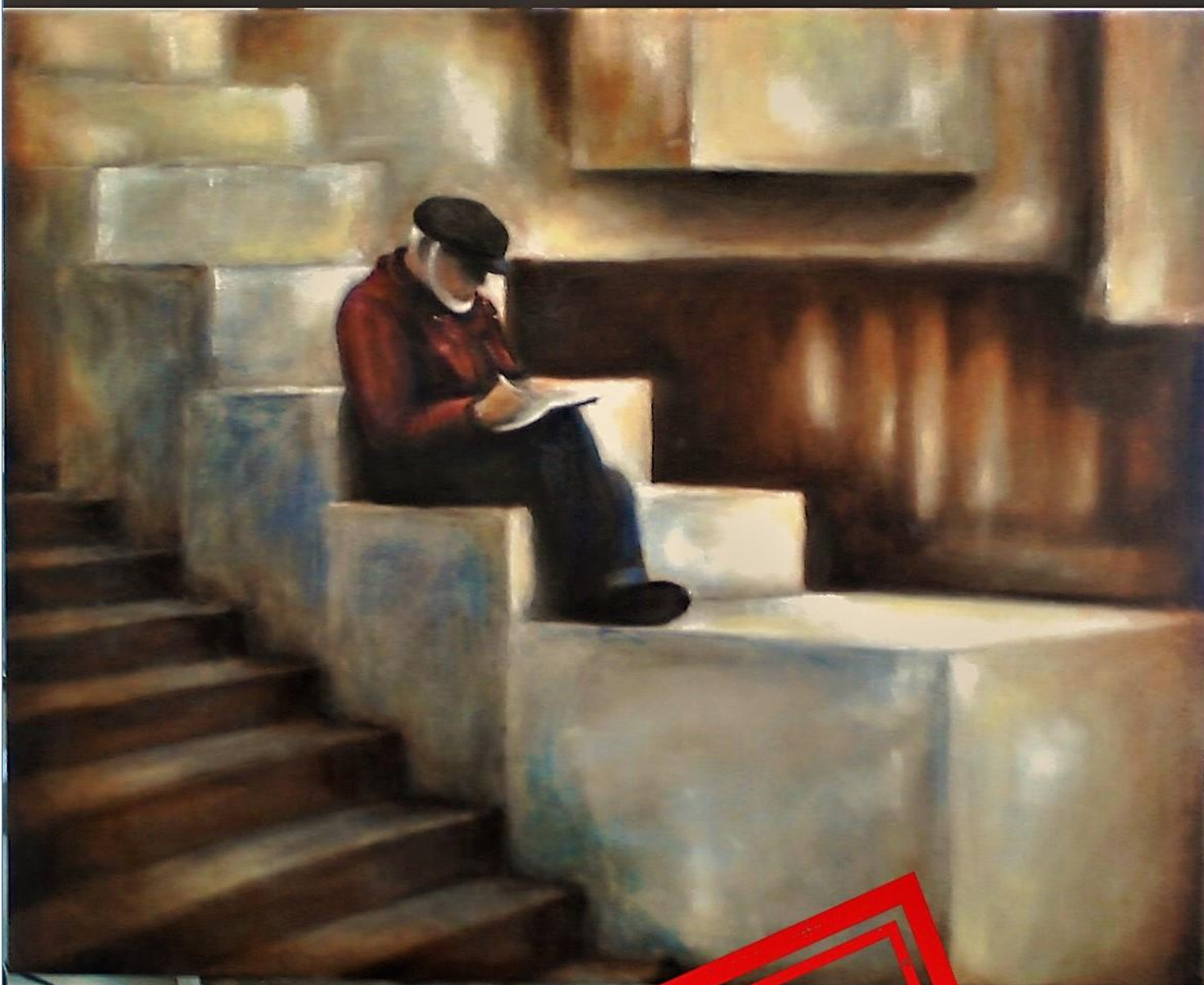

Miroslav Pelikan

ARHIVA

ARHIVA

Gospodin Ferdinand, Ferdo, tako su ga svi zvali, preminuo je lako i neki bi rekli, posve neopravdano bezbolno, u svome domu u 93. godini, u Strmoj ulici na broju 21.

Gospodin Ferdo cijeloga je života bio vezan za policiju, od žandarmerije u jednom sustavu, preko redarstva u drugom, do struktura organa gonjenja u trećem te tajnih službu u četvrtom sustavu društvenih poredaka na ovim prostorima.

Ferdo je svima znao govoriti kako je policijski posao, primarno zanat koji se mora izvanredno svladati kako bi čovjek postao majstor a Ferdo je bio velemaistor.

Poznata je bila i anegdota kako je Ferdo s lakoćom uspostavljao kontakte i odlično surađivao s pojedincima koje je po volji zakona progonio u bivšem sustavu.

Ferdo bi znao i reći, zakon je jedno a ljudi su drugo. Za njega je zakon i provođenje zakona

bilo iznad svega, prvenstveno iznad pojedinaca, grupa, naroda.

Ferdo je bio u svom dugom radnom vijeku umirovljen nekoliko puta, točnije dva puta. Prvi puta s pedeset napunjenih godina života kada se osobno osjećao najbolje, no zakon je zakon i drugi put u 78. godini, ali samo formalno jer je i dalje vrlo marno pleo mreže svojih službi.

Zadnjih desetak godina svoga života, Ferdo se u potpunosti povukao iz javnosti, posvećujući se sređivanju nezamislivih količina različitih materijala, od bilježaka, snimaka, iskaza, fotografija o mnogima u svojoj osobnoj arhivi, tiho je pomalo ustrašeno šaputala ta ista javnost. Bilo je opće poznato kako Ferdo o svakom stanovniku države posjeduje barem jedan redak, posve benignog karaktera ili pak zloćudnog. Ferdina smrt, po nekima, značila je kraj malignog emitiranja raznolikih signala iz tajne arhive, dok su drugi opet smatrali kako je on svoje bilješke, na vrijeme, uredno prepustio onima koji su za njih najviše platili ili uopće ponudili.

Sam Ferdo živio je nekako jednolično. Gotovo je cijeli vijek proveo u Strmoj ulici, isprva kao podstanar, pa zatim kao najmoprimalac manjeg

stana, te korisnik velikog stana na broju 6 i na kraju kao vlasnik vile na broju 21.

Nakon Ferdine smrti, a umro je bez potomaka i nasljednika, recimo još i ovo, u životu se često družio s mnogim ženama, ali bez zakonske regulative, dakle nakon njegove smrti, službe su detaljno pročešljale cijelu vilu, dapače, to su učinili nekoliko puta, no ništa, arhiva nije pronađena. Prekopan je temeljito i vrt oko vile, pa i okolni vrtovi, odmah zatim. Pretražene su suptilno i gotovo sve kuće i stanovi u Strmoj ulici. Obradeni su vrlo profesionalno i svi njegovi kontakti.

Ništa.

Tek mlađi policijski službenik Zahradski, posve je slučajno, rekao je i gotovo nenamjerno, pronašao u dvostrukoj oplati Ferdinog sefa nekoliko debelih fascikala. Ubrzo su ustanovili kako je Ferdo cijeli život a to se nedvosmisleno moglo dokazati s datumima na rukopisu, pisao romantične povijesne romane. Ozbiljnom znanstvenom analizom, različitim tehnikama dešifriranja, svejedno ništa nije uočeno, pronađeno, determinirano. Sve su analize govatile kako se u obrađenim rukopisima krije jedino bezmalo naivni, dječji pogled na prošlost.

Tekstovi su brižljivo popisani, snimljeni, te pohranjeni u Centralnu policijsku arhivu, tko zna, možda netko u tome i pronađe ono za čim su svi bezuspješno tragali.

Mediji su se ipak dokopali nekih poluinformacija te su svi nagađali što se zapravo krije u arhivi koja to zapravo i nije. No, svi su znali, iako su javno nekako svi i odahnuli, to sve skupa nije sličilo vječnom policajcu Ferdi, nešto je iza njega moralo ostati.

Zahradski je u međuvremenu promoviran u inspektora sa stalnom zadaćom produbljivanja operacija u slučaju Ferdo.

Nakon niza godina Zahradski je predao tajno izvješće najvišim čelnicima države te je slučaj zaključen.

Gospodin Ferdo, definitivno je dokazano, nikada nije vodio i stvarao osobnu arhivu, svoje je slobodno vrijeme isključivo posvećivao pisanju povijesnih romana. Dio istražne ekipe njegovo pisanje nazivao je autoterapijskim, no vrh države tim razmišljanjima nije pridao posebno značenje. Bilo je važno samo jedno, prave arhive nema i točka. Sve Ferdine bilješke dostupne su u službenim arhivama.

No, Zahradski, sada kao šef policije, nije podržavao emotivno samo izvješće, kao iskusni

policajac znao je kako to izvješće ne predstavlja pravu istinu, ta se arhiva negdje krije. Oformio je posebnu ekipu s izvanrednim ovlastima, neka kopaju bez prestanka.

Proteklo je već dosta godina od Ferdine smrti, policijska ekipa istražitelja i dalje je vrijedno prekopavala od Ferdina groba do vrta, kuće, kontakata a javnost, uvijek dobro i na vrijeme obaviještena sa znatiželjom je očekivala rezultate.

Dapače, u javnosti su se povremeno pojavljivali stanoviti dijelovi Ferdinih dokumenata. Rijetki su se usuđivali nešto reći protiv njih. Rezultati objavljivanja bili su za pojedince ili grupe najčešće vrlo tegobni.

Duh Ferdine arhive zlokobno se raskrilio iznad svih.

No, negdje oko desete godišnjice Ferdine smrti, mediji su objavili kako je napokon iz inozemstva stigla prava informacija. Ferdin obimni rukopis pronađen je u Njemačkoj. Nekoliko tisuća stranica Ferdinih povijesnih fantazija vraćeno je u domovinu. Strane su službe nakon pomne obrade vratile rukopis koji po njima nije sadržavao ništa što bi imalo posebnu sigurnosnu vrijednost ili karakteristiku. Oni su samo ustanovili da je Ferdo preko nekih svojih veza

dao svoje romana na prevođenje, očekujući objavljivanje u inozemstvu. Svejedno dogovorena je daljnja dugoročna suradnja pa i na ovom slučaju jer obje su strane bile mišljenja kako je Ferdo mnogo pisao. Ferdini romani objavljeni su uskoro u domovini. Javnost se smijala naivnim škrabotinama starog policajca, ali u dubini duše, kod svih se skrivao mukli grč, koji ih je polako izjedao jer svi su znali, arhiva mora postojati.

Miroslav Pelikan